

ret betydelig Indtægt eller et ret betydeligt Overskud ved dette Dyrslægetilfyn, og det er dog høist uheldigt, om en Kommune skal kunne benytte sig af en saadan Bestemmelse og fylde sine separate Kasser, og endogjaa være utilbøielig til at gjøre Forandring i et saadant Forhold, fordi de have en bestemt Indtægt deraf, uden at dette i Virkeligheden har det Allersjæreste med det paa-gjældende Forhold at gjøre. Som sagt, disse Farer kunne jo ikke berygtes her, og det er mig temmelig ligegyldigt, om det bliver vedtaget eller ikke i dette Tilfælde, skjøndt det ganske vist forekommer mig noget ubilligt, om Svineslagterierne, naar de f. Ex. arbejde paa Export og paa ingen Maade kunne faae disse Omkostninger dækkede ved at lægge dem over paa Forbruget, af Hensyn til den indenlandske Konsum selv skulle udrede Omkostningerne. Jeg har ikke villet undlade at gjøre opmærksom derpaa, idet jeg tror, det vilde være uheldigt, hvis man ofte etablerede dette Princip og derved tilveiebragte et Overskud i Indtægter, som kunde bruges til et helt andet Formaal, end Bestemmelsen er.

Berg: Der er jo Svineslagterier, som holde deres Dyrslæge i egen Interesse, men iøvrigt har den sidste ærede Taler utvivlsomt Ret i, at, naar denne Bestemmelse skal gennemføres, bliver det Dyrslæger, som Indenrigsministeriet tilskaffer Svineslagterierne, og som paa Statens Vegne føre Tilfyn, og som lønnes. Jeg anthbede før, at det næppe var rigtigt at lade disse private Bedrifter belægges med hele Udgiften til Tilfynet; men det er jo Noget, som de Herrer kunne rette til tredje Behandling, hvis det skulde anses for ønskeligt. — Med Hensyn til mine Forslag er det en Selvfølg, at efter Sagens Gang og dens ekstraordinære Behandling, har jeg ikke ventet Andet ud deraf, end Modstand fra alle Sider. Den høitærede Indenrigsminister staar jo med fornøden Sikkerhed i den Henseende her i Thinget; det har den foregaaende Debat nofsom viist. Men jeg tror alligevel ikke, at hans Indsigelse mod Realiteten af mine Forslag vilde have været tilstrækkelig for mig til at lade dem gaa tilbage, naar ikke Forholdene iøvrigt her i Thinget vare saadanne, som de have viist sig ved tidligere Behandlinger her

i Folkethinget. Om det første Stykke i § 1 efter mit Forslag siger den høitærede Minister, at det er overskødigt. Jeg tror, at, naar man skal henføre Svinedifteritis under Bestemmelsen i Loven af 1857, § 8, er det, selv om Bekjendtgjørelsens Indhold nu refererer sig til en Lov, dog bedre, at den bliver optaget i en Lov. Det er det, der er foreslaaet i første Stykke af mit Forslag til § 1. Den høitærede Minister mente, at hans Ord om, at han ikke vilde lade Svineopdrætningen finde Sted paa Løsepladserne, var tilstrækkelig Garanti, især da Loven ikke skulde gjælde mere end et Aar efter de Herrer's Forslag. Rimeligvis har han Ret, skjøndt han jo ikke absolut kan sige, at han lever det Aar ud. For Resten er dette, at den høitærede Minister forsiktrer, at han nok sidder det Aar om, i hvilken Loven gjælder, ikke mig nogen Trøst. Jeg ser derfor hellere Tanken fastslaaet i Loven fremfor at lade den staa hen, og jeg tror, at den offentlige Mening vil vide os Tak for Bestemmelsen. Det er fuldstændig rigtigt af den høitærede Minister, at Bestemmelsen i mit Forslag til § 2 om Erstatning ikke staar i Samklang med de gjældende Bestemmelser, men det gaar jo ogsaa netop udenfor disse Regler, og det er jo saaledes ikke nogen Indvending mod mit Forslag, at det ikke stemmer med, hvad man havde i Forveien. Thi hvad det stemmer med, hvad man havde i Forveien, behøver jo ikke at indsættes, og desuden er der jo her ekstraordinære Regler med Hensyn til Bygninger o.s.v., som ikke findes i Loven af 1857, og som altsaa giver Anledning til særlige Bestemmelser, og at en Politimester skulde kunne udnævne paa Stedet de paa-gjældende Mænd, der skulde foretage Taxationer, som maaste er af en meget omfattende Karakter, skjønner jeg ikke er ganske det Samme, som naar Talen blot er om at taxere Dyr. Erstatningen bliver jo her saa stor, og Statskassen, havde jeg saa tænkt mig, skulde erstatte den almindelige Del, som efter almindelige Regler bliver erstattet af Statskassen, hvormod Forbudet mod fortsat Opdrætning ganske naturligt nærmest vil komme de Gæne og Byer til Erstatning, som høste størst Fordel af Foranstaltningens Gjennemførelse, bortset fra de sanitære Forhold. Den høitærede Minister kan have Ret i, at det, jeg foreslaar, er en ved-